

## Жаба пѣвица.

(Приказка)

1.

**Ж**ивѣла си една жаба изъ буренака на градината. Тамъ прѣкарвала денѣ и нощѣ и по на далечъ не помислѣла да ходи. Огладнѣе ли, почва да търси охлювчета и червейчета изъ буренака. Напече ли слънцето, закапе ли дъждъ, жабата се скрива подъ единъ широкъ листъ. Така си прѣкарвала тя живота и била много спокойна.

Близу до буренака кацнало едно птиче — славейче. То дошло да си търси зрънца по бодливитѣ буренаци.

Веднажъ клѣвне, дваждъ запѣе, а слѣдъ пѣсенята весело заскачвало. Послѣ хвърквало къмъ гората на свобода.

По едно врѣме нѣщо замѣчило жабата. Завидѣла тя на славейчето, че така пѣе и ходи свободно, дѣто си иска.

— И азъ не пѣя по-лошо отъ славейчето, рекла си жабата. Нека се опитамъ! И почнала да се надува:

Ква-ква, ква-ква, квакъ!

— Жабата крѣка, ама дъждъ ще вали, казвали хората, които я чули. Но никой не казалъ, че жабата пѣе добръ.

А за славейчето всички говорили: „Колко хубаво пѣе това славейче! Бихме желали да го хванемъ и да го туримъ въ клѣтка“

— Азъ пѣя лошо помислила жабата, може би, за това че съмъ на земята, а славейчето е високо на дървото.